

ГЛАВА XII.

Нечаено приключеніе.

Все добръ преминахъ пъта си както въ първий день. Движеніе-то на нолата. Многобройнитѣ села, които стигахъ. Малкитѣ села, които се намѣрахъ на пъта имъ. Тези сички-тѣ докарвахъ едно неизразимо наслажденіе на Генриха.

Той вынаги, като видѣши изъ далеч нѣкоя башня (кула) сзградена на върха на нѣкомъ гора, все пыташе. » Онова ли е Айсенфелсз? »

Вечерьта на вторій день принудихъ се да минатъ презъ единъ гѣстъ лѣсъ, пѣтица-та на който толкови доши щото довытацы-тѣ едвамъ можахъ да променуватъ.